

rinen, som den nu er udviklet, vil kunne optræde særlig til Løsning af denne Opgave. Skulde der nu virkelig være kommet en ny Opfattelse til Stede, vil jeg dog meget henstille, at det bliver ganske anderledes fastslaaet, idet det er en risikabel Ting for Marinen at skulle anses for at kunne udføre en Gerning, som den ikke kan udføre. Jeg tror ikke, at et Børn kan staa sig ved, at en uløselig Opgave slaas fast i den almindelige Opfattelse. At man imidlertid nu ved denne Lejlighed, hvor det ny Forslag er forelagt, selv har reduceret de Fordringer temmelig betydelig, som jeg oplæste, at man stillede i 1880, vil fremgaa af de forskellige Bemærkninger, der følge med Lovforslaget, og ikke mindst, hvad der er ganske aparte, af en Anmærkning til Krigsministeriets Budget paa Finanslovsforslaget (§ 26, V., 6), hvor der staar: „Under Krigsforhold vil en Hævdelse af Forbindelsen mellem Landsdelene være af største Betydning, og man har derfor overvejet, hvilke Foranstaltninger der kunde træffes for at lette Hæren og Flaaden en Samvirken til denne Opgaves Løsning.“ Det er derpaa, det i Motiverne begrundes, at man skulde bevilge nogle mindre Fæstningsanlæg ved Isfjord og Grønland, hvad der vil være de Herrer bekendt. Der har man endnu brugt Ordene „sikre Forbindelsen mellem Landsdelene“, men det er Krigsministeriet, der bruger dem, hvorimod det mindre stærkt hedder i Motiverne til nærværende Lovforslag: „For altsaa at kunne værges os imod, at Forbindelsen mellem Landsdelene straks afstæres, at hele Flaaden indespærres i Kjøbenhavn, og at Minespærringernes Udlægning bliver forhindret eller afbrudt, maa vor Mobiliseringsplan være affattet saaledes, at en væsentlig Del af vor Flaade, vort passive Søminemateriel og Minesforsvaret kan være udrustet og udlagt i kampdygtig Stand i Løbet af nogle faa Dage.“ Man vil altsaa se, at de Udtryk, der bruges i de marineministerielle Bemærkninger, ere betydelig svagere end de frigsministerielle og egentlig betegne en Vortkastelse af det tidligere Program. Der siges noget, som jeg, og vistnok flere med mig, egentlig betragte som en Forladen af det før berørte Standpunkt. Jeg skal komme til det, idet jeg gaar over til at berøre den tredje Opgave: Forsvaret af Kjøbenhavn. Der er tidligere fra Marineministeriet og selvfølgelig ogsaa i Nar blevet udtalt Omstændigheden af, at man havde en Del flydende Materiel til Assistance ved Forsvaret af Kjøbenhavn, det er endogaa specificeret, hvad man har tænkt sig dertil. Det er altsaa det Materiel, som man bevæge sig her nær Grundene i de nærmere Farvande, og et Materiel, som

naturligvis skulde have panserbrydende Skuds, og som ogsaa skulde tælle et Par af de større Skibe. For øvrigt er Opgaven, uden at man kender Detaillerne, vel nærmest den at forsvare de Minelinier, vi have. Siden vi have bygget et ydre Fortrækte — det vil sige Middgrundsfortet, og muligvis kan man dertil ogsaa regne, som det er blevet sagt, Rastrup- og Charlottenlundfortet — ere Minelinierne blevne udvidede der ud over, saa at de indtage et betydeligt større Rum, og det er disse Minelinier, som skulle dækkes af den Styrke, man kalder Kjøbenhavns Sødefension. Kjøbenhavns Sødefension er en Institution, som blev oprettet den 19de April 1890, og det er inden for dennes Ramme, at dette Materiel og Personale skal assistere, som jeg fremhævede i saa Ord. Det maa nu bemærkes, at man i tidligere Lovforslag har udtalt, at naar vi en Gang fik en ydre Fortrækte, vilde man derved saa frigjort Flaaden. Det var egentlig den store Tanke i Forsvarsplannen, som har tiltalt Marinen i allerhøjeste Grad. Men den synes altsaa paa en Maade at være forladt saaledes, at man kun nævner, at Skibene skulle „udlægges“ eller, som der staar andetsteds, „gaa til Søs“, der siges blot ikke, hvor langt. Og da Betingelserne ikke ere saaledes, at de kunne komme til Store Vælt, saaledes som fremhævet, vil jo Styrken for en stor Del blive holdt tilbage her ved Kjøbenhavn. For saa vidt har det altsaa desværre vist sig, at Frigørelse af Flaaden egentlig ikke er det, man har naaet. Og det var det, Marinen fra sin Side saa usigelig gerne havde set, fordi det er en Betingelse for dens Optræden, saa vidt man kan se. Hvorvidt man for øvrigt er i Stand til at lade en Del af det Materiel, som er sat ud, optræde ved Kjøbenhavns Søbefæstning, er et Spørgsmaal, idet intet kan forhindre et Angreb ved Islæg. Ved Islæg have vore dobbeltstruede Panserskibe ikke været prøvede. Man ved ikke, hvad de kunne taale, og man har næret Frygt for, at Alsklerne skulde bøje sig. Jeg synes, det kunde være hensigtsmæssigt at vide, om man kan vende sit egentlige Kampmateriel, som det hedder, i Sjæen, thi de mindre Kanonbaade evne vist ikke at være sig synderligt i Sjæen. Muligvis kan der være flere forhindrende Omstændigheder ved Islæg, naar Minelægning s. Eks. skal gaa for sig, men det skal jeg ikke komme ind paa.

Til at løse Opgaven, som vi nu have set, at den omtrent stiller sig, er der i Bemærkningerne til Lovforslaget i Nar ligesom i tidligere Nar, først anført Materiellet, og dette skal jeg da med nogle Bemærkninger omtale. Der staar i Lovforslagets § 2, som